

Arrest

nr. 100 296 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en samen met X optredend als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 2 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. X van 21 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Gezien het arrest nr. 221.809 van 18 december 2012 van de Raad van State waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2011 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij, van Russische nationaliteit, diende op 4 januari 2010 een asielaanvraag in. Zij was vergezeld van haar Afghaanse echtgenoot, de heer O.H., en hun twee minderjarige dochters O.A. en O.S.

Op 28 januari 2011 kende de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de status van vluchteling toe aan de echtgenoot van verzoekende partij, de heer O.H.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde op diezelfde dag de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekende partij.

Tegen deze beslissing diende verzoekende partij op 7 februari 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 58 610 van 25 maart 2011 werd de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd.

Op 31 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekende partij en haar twee minderjarige kinderen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Op 25 maart 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Bij arrest nr. 72 405 van 21 december 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van het bestreden bevel van 31 maart 2011.

Op 27 januari 2012 stelt de verzoekende partij cassatieberoep in tegen voornoemd arrest bij de Raad van State.

De Raad van State vernietigt het bestreden arrest bij arrest nr. 221.809 van 18 december 2012 en verwijst de zaak naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij diende op 2 mei 2011 bij afzonderlijk verzoekschrift samen met haar echtgenoot, de heer O.H., een beroep in tegen de bestreden beslissing in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen (rolnr. 71 732). Het verzoekschrift werd opgesteld door dezelfde advocaat en is gelijkaardig aan het verzoekschrift dat door verzoekende partij in eigen naam werd ingediend tegen de bestreden beslissing (rolnr. 71 723). Gelet op een vlotte rechtsbedeling worden de zaken gevoegd. Ter terechtzitting wordt dit meegedeeld en partijen uiten hieromtrent geen opmerkingen.

3. Over de ontvankelijkheid

In haar nota's met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van de beroepen op wegens een gebrek aan belang.

Ter terechtzitting van 15 december 2011 heeft de verwerende partij afstand van deze exceptie gedaan, waarvan de Raad akte heeft genomen. Zij komt hier ter terechtzitting van 26 maart 2013 niet op terug.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, van artikel 8 EVRM en van de artikelen 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Verzoekende partij betoogt na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen in zaak met rolnr. 116 514 als volgt:

"1. L'absence de motivation.

La décision attaquée est purement stéréotypée. Elle ne mentionne en rien l'existence d'une vie familiale et ne justifie pas l'ingérence. Or la partie adverse avait été informée des éléments de vie familiale et du risque de violation de l'article 8 de la Convention. Dans un premier temps, le CGRA avait conclu sa décision par une clause qui attirait l'attention du Secrétaire d'Etat à l'asile et la migration sur le fait que l'époux de la requérante était reconnu réfugié. Ensuite le Conseil du Contentieux avait expressément indiqué que la décision du CGRA ne violait pas l'article 8 de la CEDH parce qu'elle n'était pas couplée d'un ordre de quitter le territoire. Deux jours après la notification de cette décision, la partie adverse prend un ordre de quitter, sans même qu'une ligne de la motivation n'indique qu'elle ait tenu compte des éléments de vie familiale qui avaient été portés à sa connaissance. Pour être motivée conformément à la loi sur la motivation formelle, une décision doit indiquer les circonstances de fait propres à la cause. La circonstance que l'époux de la requérante est reconnu réfugié est à ce point importante qu'on ne peut admettre qu'il n'en soit pas fait mention. La décision viole l'obligation de motivation formelle des actes administratifs.

2. La violation de l'article 8 de la CEDH.

Le Conseil a considéré que le refus de reconnaissance du statut de réfugié et de protection subsidiaire ne violait pas l'article 8 de la CEDH puisqu'il n'était pas couplé d'un ordre de quitter le territoire. A contrario, on doit comprendre qu'un ordre de quitter le territoire implique une rupture de la cellule familiale et donc que (l'examen du risque de violation de l'article 8 de la CEDH doit se faire. Les Etats doivent tout mettre en oeuvre pour ne pas s'immiscer dans la vie familiale et préserver une cellule familiale existante. Au regard tant du texte de la Convention lui-même que de la jurisprudence de la Cour Européenne des droits de l'homme, il apparaît que les exceptions qui peuvent être apportées au droit à la vie privée et familiale doivent répondre aux conditions de légalité, de finalité et de proportionnalité entre le but ainsi poursuivi et ses effets. La décision attaquée ne motive absolument pas son choix de déroger à la règle prévue à l'article 8 de la CEDH.

En ce qui concerne la finalité, il est admis « que les restrictions aux droits ne peuvent, en aucun cas, porter atteinte à la substance de ces droits : elles doivent se limiter à régler la modalité de leur exercice. La restriction à un droit doit aussi se justifier par un "besoin social impérieux" et par des motifs "pertinents et suffisants". En particulier, la règle de la proportionnalité postule l'exclusivité du moyen : non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le seul apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la moins restrictive. L'autorité doit également chercher à réaliser un équilibre raisonnable entre le but légitime poursuivi et les inconvénients liés à la restriction de la liberté » (R. ERGEC, « Protection européenne et internationale des Droits de l'Homme », Mys & Breesch éditeurs, Gand, 2000, p. 120).

La décision est prise de manière automatique sur base de la loi du 15.12.1980 sans examen de l'article 8 de la CEDH. Or le Conseil d'Etat a estimé, dans un arrêt du 22.10.2010, que :

« dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een "rechtmatige" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het E. V. R. M. heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het E. V.R.M. een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de

*verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoont"*¹

La décision attaquée n'est en aucun cas justifiée par des motifs « pertinents et suffisants » et ne pourrait pas l'être. On n'aperçoit pas pour quelle finalité légitime, Madame et ses enfants devraient quitter le territoire. La condition de « nécessité dans une société démocratique » ne saurait pas être rencontrée en l'espèce. La décision attaquée viole manifestement l'article 8 de la CEDH.

3. L'absence de prudence et de bonne foi.

Comme indiqué plus haut, la partie adverse avait été par deux fois informée du risque de violation de l'article 8 de la CEDH qu'entraînerait un ordre de quitter le territoire.

La requérante s'interroge sur le fait de savoir si la partie adverse n'a pas pris la peine de lire la décision du CGRA et la décision du Conseil ou si elle est de mauvaise foi."

Verzoekende partij betoogt na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen in zaak met rolnr. 116 515 als volgt:

« 1. L'absence de motivation.

La décision attaquée est purement stéréotypée. Elle concerne directement les enfants, mais n'est absolument pas motivée. La décision les cite en haut à gauche, sans plus. Elle ne mentionne en rien l'existence d'une vie familiale et ne justifie pas l'ingérence.

Or la partie adverse avait été informée des éléments de vie familiale et du risque de violation de l'article 8 de la Convention.

On ne comprend pas à la lecture de la motivation de la décision attaquée qu'est-ce qui a conduit la partie adverse à prendre la décision de donner aux enfants l'ordre de quitter le territoire avec leur maman plutôt que de leur octroyer le statut de leur papa.

Tant la décision du CGRA que celle du Conseil du Contentieux des Etrangers étaient muettes par rapport aux enfants.

On n'aperçoit pas pourquoi les enfants n'ont pas suivi le statut de leur père.

Dans d'autres situations, chaque fois qu'un parent d'un enfant mineur recoit un statut de réfugié, l'enfant mineur suit automatiquement le statut du parent, sans que ni la décision du CGRA, ni la décision du Conseil du Contentieux ne le stipule.

Pourtant, dans le cas d'espèce, la partie adverse prend un ordre de quitter, à l'égard des enfants, sans même qu'une ligne de la motivation n'indique qu'elle ait tenu compte du fait que leur père était reconnu réfugié.

Pour être motivée conformément à la loi sur la motivation formelle, une décision doit indiquer les circonstances de fait propres à la cause. La circonstance que le père des enfants est reconnu réfugié est à ce point importante qu'on ne peut admettre qu'il n'en soit pas fait mention.

La décision viole l'obligation de motivation formelle des actes administratifs.

2. La violation de l'article 8 de la CEDH.

En ce qui concerne la maman des enfants, le Conseil a considéré que le refus de reconnaissance du statut de réfugié et de protection subsidiaire ne violait pas l'article 8 de la CEDH puisqu'il n'était pas couplé d'un ordre de quitter le territoire. A contrario, on doit comprendre qu'un ordre de quitter le territoire implique une rupture de la cellule familiale et donc que l'examen du risque de violation de l'article 8 de la CEDH doit se faire.

Les Etats doivent tout mettre en oeuvre pour ne pas s'immiscer dans la vie familiale et préserver une cellule familiale existante.

Au regard tant du texte de la Convention lui-même que de la jurisprudence de la Cour Européenne des droits de l'homme, il apparaît que les exceptions qui peuvent être apportées au droit à la vie privée et familiale doivent répondre aux conditions de légalité, de finalité et de proportionnalité entre le but ainsi poursuivi et ses effets.

La décision attaquée ne motive absolument pas son choix de déroger à la règle prévue à l'article 8 de la CEDH.

En ce qui concerne la finalité, il est admis « que les restrictions aux droits ne peuvent, en aucun cas, porter atteinte à la substance de ces droits : elles doivent se limiter à régler la modalité de leur exercice.

La restriction à un droit doit aussi se justifier par un "besoin social impérieux" et par des

motifs "pertinents et suffisants". En particulier, la règle de la proportionnalité postule l'exclusivité du moyen : non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le seul apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la moins restrictive. L'autorité doit également chercher à réaliser un équilibre raisonnable entre le but légitime poursuivi et les inconvénients liés à la restriction de la liberté » (R. ERGEC, « Protection européenne et internationale des Droits de l'Homme », Mys & Breesch éditeurs, Gand, 2000, p. 120).

La décision est prise de manière automatique sur base de la loi du 15.12.1980 sans examen de l'article 8 de la CEDH. Or le Conseil d'Etat a estimé, dans un arrêt du 22.10.2010, que :

« dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een "rechtmatige" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het E. V.R.M. kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het E. V.R.M. heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het E. V.R.M. een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoonst"

La décision attaquée n'est en aucun cas justifiée par des motifs « pertinents et suffisants » et ne pourrait pas (être. On n'aperçoit pas pour quelle finalité légitime, Madame et ses enfants devraient quitter le territoire.

La condition de « nécessité dans une société démocratique » ne saurait pas être rencontrée en l'espèce.

De surcroît, lorsque plusieurs mesures s'offrent à elle, l'autorité doit opter pour la plus favorable. La plus favorable en l'espèce était de faire suivre aux enfants le statut de leur papa. Dans les arrêts du CCE, n° 45 096 et 45 098 du 18 juin 2010, cette solution avait été retenue. Un statut de réfugié dérivé avait été accordé aux deux enfants d'un couple mixte, alors que ce statut avait été refusé à la maman.

Dans le cas d'espèce, rien ne s'oppose à ce que les enfants suivent le statut de leur père dont ils ont la nationalité. En effet, la nationalité afghane s'acquiert automatiquement lorsque le père est afghan.

La décision attaquée viole manifestement l'article 8 de la CEDH.

3. La violation des articles 9 et 10 de la Convention Internationale des droits de l'Enfant

Les articles 9 et 10 de la Convention Internationale des droits de l'Enfant contiennent des dispositions claires et précises, Ils peuvent donc être directement invoqués devant les juridictions belges.

La partie adverse a l'obligation de veiller à ce que les enfants et leurs parents ne soient pas séparés, sauf dans l'intérêt des premiers. Il va de soit que l'ordre de quitter le territoire attaqué n'a pas été pris dans l'intérêt des enfants, intérêt dont la partie adverse n'a tenu aucun compte. L'intérêt des enfants est bien évidemment de suivre le statut le plus favorable et de ne pas devenir « illégaux ».

La partie adverse n'a pas fait preuve d' « humanité » comme exigé par l'article 10 de la Convention, ni même de prudence et de bonne foi, sans quoi elle n'aurait jamais pris un ordre de quitter le territoire concernant des enfants qui auraient pu tout simplement recevoir le même titre de séjour que leur papa."

4.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoekende partij betoogt dat het bestreden bevel zuiver stereotiep is en rechtstreeks de kinderen aanbelangt, doch die kinderen slechts vermeldt zonder enige motivering. Uit lezing van het bestreden bevel blijkt niet wat de verwerende partij ertoe bracht aan de kinderen het bevel te geven om het grondgebied te verlaten samen met hun moeder, eerder dan het statuut van hun vader te geven. Het valt, volgens verzoekende partij, niet in te zien waarom de kinderen niet het statuut van hun (als vluchteling erkende) vader volgen en waarom het bevel dienaangaande geen enkele motivering bevat.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij, van Russische nationaliteit op 4 januari 2010 een asielaanvraag indiende. Zij was vergezeld van haar Afghaanse echtgenoot en hun twee minderjarige dochters. De namen van de dochters zijn toegevoegd aan de bijlage 26 van de verzoekende partij. Verwerende partij stelt in de memorie van antwoord voor de Raad van State dat "in het kader van de asielpcedure steeds (wordt) gekeken naar de nationaliteit" en "gelet op het feit dat de kinderen de Russische nationaliteit hebben, zal hen bijgevolg nooit de vluchtelingen- en / of de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend in hoofde van een vrees voor vervolging in

Afghanistan". Afgezien van het feit dat deze argumentatie de motivering van het bestreden bevel niet *post factum* kan herstellen, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier de nationaliteit van de jongste dochter O.S. nergens blijkt en bijgevolg als onbekend dient te worden beschouwd. Op de vraag waaruit de nationaliteit van de jongste dochter blijkt antwoordt de raadvrouw van verwerende partij ter terechtzitting dat de Russische nationaliteit is vermeld in de nota met opmerkingen en in het verzoekschrift (waarin evenwel sprake is van de Afghaanse nationaliteit voor beide kinderen). Bijgevolg laat ook dit antwoord op zich niet toe te begrijpen waarom de gemachtigde van de staatssecretaris de kinderen heeft toegevoegd aan het bestreden bevel van verzoekende partij.

De Raad benadrukt dat een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer, met betrekking tot de ouders van de kinderen een verschillend statuut wordt toegekend, - met name het statuut van erkend vluchteling voor de vader en de weigering tot erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus voor de moeder - , er uit het bevel om het grondgebied te verlaten dat genomen wordt na afsluiting van de asielprocedure van de moeder, duidelijk dient te blijken waarom de kinderen het 'statuut' van hun moeder volgen, te meer nu de nationaliteit van het jongste kind onbekend is.

Aan deze vereiste is *in casu* niet voldaan, zodat de motivering van het bestreden bevel niet als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd.

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd miskend.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 116 514 en 116 515 worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*), wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET